

Hoofdstuk 1

Met een ruk schiet ik wakker. Even kan ik het geluid niet plaatsen. Ik hoor een hoop lawaai buiten. Ik hoor stemmen, boze stemmen. Stemmen die schreeuwen en de naam van mijn man roepen. Hoorde ik nou grove scheldwoorden? Woorden die gericht zijn op mijn man? Ik geef Remon een duw. ‘Remon, wakker worden!’ Hard schud ik hem door elkaar. Met slaperige ogen kijkt hij mij aan. ‘Ik weet niet wat er aan de hand is, maar ik hoor mensen schreeuwen’, zeg ik zachtjes alsof ik bang was dat anderen mij horen. Op dat moment hoor ik een harde knal en glasgerinkel in de kamer naast ons.

‘Jezus man, dit doen ze toch niet als ze bij ons gaan inbreken!’

Remon schiet overeind en schreeuwt: ‘Ga je bed uit en ga naar de overloop om je veilig te stellen. Nu! Godverdomme, dit is niet normaal.’ Woest sprong hij uit bed. ‘Marianne, dit zijn geen kinderstreken!’ Snel schiet ik mijn bed uit. Gris mijn badjas van de haak en ren naar de overloop. Mijn benen beginnen te trillen en mijn hart bonkt in mijn keel. Even kijk ik verdwaasd naar de grond. Ik zie een grote baksteen in de logeerkamer liggen. Ik kijk verder de logeerkamer in. De gordijnen wapperen vrolijk mijn kant op. In het midden van het grote raam zit een grote ster met middenin een gat. Nog een beetje slaapdronken, met zijn haren alle kanten op, duwt hij zijn mobiel in mijn handen en snauwt: ‘Bel 112. Nu!’ Hij rent via de lange overloop om naar beneden te rennen. Even staat hij stil om op adem te komen.

Zachtjes zeg ik dat hij voorzichtig moest doen, maar hij hoort mij niet. Ik bel 112. ‘Met Marianne Verhoeve ... Er wordt

ingebroken bij ons. We hebben direct politie nodig!’ Ik hoor niet eens wat er terug gezegd wordt. Ondanks dat ik voel dat het gevaarlijk kan zijn loop ik voorzichtig, zonder het licht aan te doen, naar het raam in de logeerkamer. Op mijn blote voeten de glasscherven ontwijkend.. De volle maan verlicht de kamer net genoeg om te zien waar ik het beste mijn voeten neer kan zetten. Ik ga uit het zicht, zodat niemand mij kan zien. Voorzichtig duw ik het gordijn een beetje opzij. Ik vind het super stoer van Remon dat hij gelijk naar beneden is gegaan om de daders te confronteren. Ik bedenk me dat ik niet had geweten wat ik zou doen als ik in zijn schoenen had gestaan. Stel dat ik alleen was geweest? Koude rillingen vliegen me naar mijn keel. Wat als hem nu wat overkomt? Wat als deze mensen, die beneden staan, hem juist naar beneden lokken om hem iets aan te doen? Kan ik iets doen? Moet ik wat doen? Moet ik hier blijven zitten totdat het gevaar geweken is?

Wie zijn die mensen? Wat hebben wij gedaan om deze inval te verdienen. Wat was de aanleiding om een baksteen door onze ramen te gooien? Ik vond Remon super stoer dat hij alleen naar beneden ging. Hij is tenslotte al op leeftijd, net als ik trouwens. We zijn nu halverwege de vijftig. We voelen ons natuurlijk niet oud, maar toch merken we beiden dat het huis ons langzamerhand wel te groot wordt. Vandaag hebben we het er nog over gehad hoelang we hier nog zouden blijven wonen. Remon had een mooi appartement gezien die nog gebouwd moest worden in Bergen.